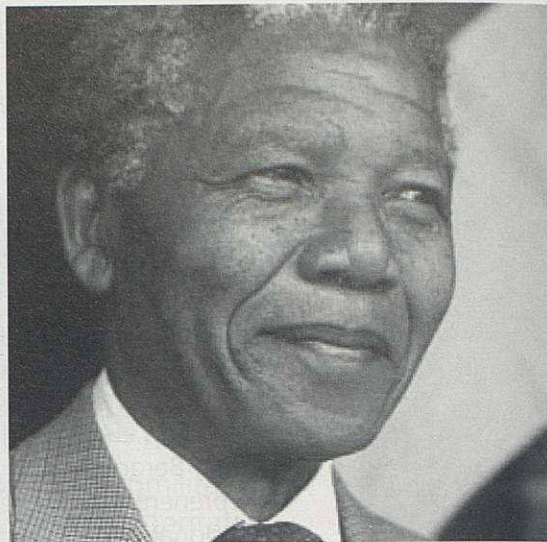

Mandela, penúltim profeta

Nelson Mandela descansa en pau a la seva terra natal. La mort d'aquest home lluitador i generós ha sacsejat les consciències de la bona gent i dels dirigents de la mediocritat, el fanatisme i la covardia d'arreu del món, els quals han oblidat l'esperit de comunitat durant molt de temps. El funeral d'aquest profeta de la història actual va aplegar una munió de personalitats que aquests dies de balanç deuran fer un tímid examen de consciència sobre la gran divergència, la degeneració i el declivi que ens ha dut la lògica d'acumulació capitalista durant les últimes dècades.

Partidari de l'ètica de la reciprocitat per resoldre el conflicte antagònic, deixeble de 'Mahatma' Gandhi i de Martin Luther King, el primer president negre de Sud-àfrica es va 'comprometre per la dignitat' -Papa Francesc dixit- amb la insistent promoció del perdó i la reconciliació en un temps esquinçat pel colonialisme. La seva actitud sincera a favor de la justícia i el respecte, la necessitat d'estendre la mà a l'adversari, demostra la magnanimitat dels grans homes i dones de la pau. La seva disposició als altres, el seu compromís i perseverança manifestades en el terme ubuntu, expressa la ferma solidesa de ser un amb els altres (som amb nosaltres), acceptant la presència d'un tot que demana concòrdia, anul·la la idea d'enemic i de victimitisme que, en paraules seves, acaba debilitant a qui el practica.

Profetes (i poetes de guàrdia) amb la força de l'ànima són Casaldàliga -45 anys a l'Araguaia-, monges, capellans, religiosos i religioses de barris oblidats i marginats en pobles i ciutats, voluntaris i voluntàries, mestres, metges, soldats de la cultura i la sanitat a totes bandes, milers d'anònims i anònimes que posats a veure, jutjar i actuar -servei i sacrifici-, treballen sense rancúnia ni ressentiment practicant el Sermó de la Muntanya. Posar-se en la pell de l'altre (orfe, vídua, malalt, immigrant, presoner...), practicar l'alteritat sense manies ni televisions, aquest és el repte per l'any que ve. I aquesta és la manca de bona part de dirigents actuals, a tots nivells. Davant les oïdes sordes per tallar de soca-rel la corrupció i la perversió de la minoria selectiva, la mort de Tata Madiba ens recorda la necessitat de demanar persones fermes i inspirades en el compromís moral, ètic, polític i espiritual.

Amb menys d'un any a Sant Pere, el Sant Pare mostra do i bonhomia, gest i mirada clara, paraula crítica i directa. El Papa Francesc no ha dubtat en recordar en veu alta la vida de Jesús i els seus ensenyaments, la compassió necessària per a eradicar la pobresa i la fam. Bergoglio ens convida a creure en un mateix obert als altres, a compartir la reconstrucció moral i ètica de la humanitat. Una cura de l'ànima en tots els àmbits, amb primer pas inclòs d'airejar la seu papal. Gandhi deia que sense la presència de l'ètica en la política, la política no es podrà regenerar ni refer. De moment, però, la globalització de la indiferència colpeja amb total impunitat la porta del veí que no disposa de líquid per pagar llum i medicament.

Dècades de cobdícia i manipulació ens han dut al profund distanciament entre la ciutadania (electorat per guanyar eleccions) i l'empresa política, la classe financera o la institució eclesial, privilegiats de comptes suculents i propagandes al dictat dels grups de pressió transnacionals, còmplices de l'estat quo. Sense petits, joves i grans al servei de l'altre (no de la comoditat), l'estat del benestar mor d'èxit i dona pas a la beneficència. No n'hi ha prou amb voluntats: si no es practica amb l'exemple, el camí de la fractura no queda lluny. El poble és la clau i demana democràcia radical i dialogal. Quin líder polític i econòmic actual practica amb coratge els valors d'aquests profetes posant-hi l'altra galta, costi el que costi, al servei dels ideals i del seu poble, estat, nació o mancomunitat?

Xavier Marí Mazarico